

KONUNGARS MARSCH

ANDRA BOKEN AV TROLLKARLENS RING

MORGAN RICE

KONUNGARS MARSCH

(Andra boken av Trollkarlens ring)

Morgan Rice

Översättning Biörn Tjällén

Om Morgan Rice

Morgan Rice är den storsäljande författaren av THE VAMPIRE JOURNALS, en serie för unga vuxna med hittills elva böcker; THE SURVIVAL TRILOGY, en postapokalyptisk thriller med hittills tre böcker, och den storslagna försäljningssuccén, fantasyserien TROLLKARLENS RING, med hittills tretton böcker.

Morgans böcker finns både som ljudböcker och i tryck och har hittills översatts till tyska, franska, spanska, portugisiska, japanska, kinesiska, svenska, holländska, turkiska, ungerska, tjeckiska och slovakiska (och med översättningar till fler språk på väg).

Morgan älskar att höra från sina läsare! Besök www.morganricebooks.com och skriv upp dig på maillistan, få en gratis bok och andra gratisprylar, ladda ned appen med de senaste, exklusiva nyheterna. Håll kontakten på Facebook och Twitter!

Sagt om Morgan Rice

"TROLLKARLENS RING har allt som krävs för att bli en riktig succé: intriger och motintriger, mysterier, tappra riddare och spirande förälskelser, brustna hjärtan och svek. Det här är många timmars underhållning, och något för alla åldrar. Ett måste i varje fantasyläsares bokhylla."

-Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

"Rice vet verkligen hur man drar in läsaren i berättelsen redan från början, med inlevelsefulla beskrivningar som gör så mycket mer än att bara ge en bakgrund för händelseförloppet... Välskrivet och extremt snabbläst."

-Black Lagoon Reviews (om *Turned*)

"En perfekt berättelse för unga läsare. Morgan Rice kan det här med spännande, oväntade vändningar... Uppfriskande och unikt. Serien fokuserar på en flicka... en som är något alldeles extra... Lättläst men också snabb i vändningarna..."

-The Romance Reviews (om *Turned*)

"Grep tag i mig redan från början och vägrade att släppa taget... Den här berättelsen är ett fantastiskt äventyr, både snabb i vändningarna och full av action från första början. Inte en tråkig stund."

-Paranormal Romance Guild (om *Turned*)

"Packad med action, romans, äventyr och spänning. Sätt den här i händerna och bli förälskad igen."

-vampirebooksite.com (om *Turned*)

"Fantastiskt intrig och den typ av bok som det är svårt att lägga ifrån sig på kvällen. Slutet var en riktig rysare, och så spännande att man omedelbart vill köpa nästa bok bara för att se hur det går."

-The Dallas Examiner (om *Loved*)

"En klar rival till TWILIGHT och VAMPIRE DIARIES, och en bok som du inte vill lägga ned förrän efter sista sidan! Om du gillar, äventyr, kärlek och vampyrer, då är det här en bok för dig!"

-Vampirebooksite.com (om *Turned*)

"Morgan Rice visar sig återigen vara en extremt talangfull berättare... Den här tilltalar flera sorters publik, även yngre läsare av vampyr- och fantasygenren. Slutet är en oväntad rysare, en verklig chock."

-The Romance Reviews (om *Loved*)

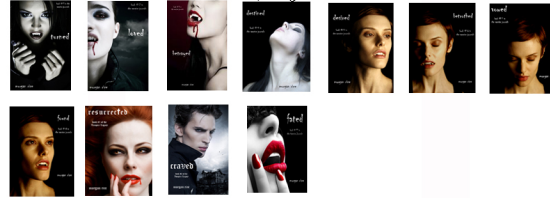
THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Lyssnar!

[Amazon](#)
[Audible](#)
[iTunes](#)

Böcker av Morgan Rice

THE SORCERER'S RING / TROLLKARLENS RING

A QUEST OF HEROES (Book #1) / HJÄLTARS VÄG
A MARCH OF KINGS (Book #2) / KONUNGARS MARSCH
A FATE OF DRAGONS (Book #3) / DRAKARS ÖDE
A CRY OF HONOR (Book #4) / EN KAMP OM ÄRA
A VOW OF GLORY (Book #5) / ÄRANS LÖFTE
A CHARGE OF VALOR (Book #6) / ETT TAPPERT ANFALL
A RITE OF SWORDS (Book #7) / SVÄRDSRITEN
A GRANT OF ARMS (Book #8) / VAPENGÅVAN
A SKY OF SPELLS (Book #9) / BESVÄRJELSERNAS HIMMEL
A SEA OF SHIELDS (Book #10) / ETT HAV AV SKÖLDAR
A REIGN OF STEEL (Book #11) / STÅLFURSTEN
A LAND OF FIRE (Book #12) / ELDENS RIKE
A RULE OF QUEENS (Book #13) / DROTTNINGARS VÄLDE

THE SURVIVAL TRILOGY / ÖVERLEVNADSTRILOGIN

ARENA ONE: SLAVERUNNERS (Book #1) / ARENA ETT: SLAVJÄGARNA
ARENA TWO (Book #2) / ARENA TVÅ

THE VAMPIRE JOURNALS / EN VAMPYRS DAGBOK

TURNED (Book #1) / OMVÄND
LOVED (Book #2) / ÄLSKAD
BETRAYED (Book #3) / FÖRRÅD
DESTINED (Book #4) / ÄMNAD
DESIRED (Book #5) / ÅTRÅDD
BETROTHED (Book #6) / TROLOVAD
VOWED (Book #7) / VIGD
FOUND (Book #8) / FUNNEN
RESURRECTED (Book #9) / ÅTERUPPSTÅNDEN
CRAVED (Book #10) / BEGÄRD
FATED (Book #11) / DÖMD

Copyright © 2013 av Morgan Rice

Alla rättigheter förbehålls. Utöver vad som tillåts enligt U.S. Copyright Act 1976, så får inga delar av denna publikation reproduceras, distribueras eller överföras i någon form eller några medel, lagras i databas eller annan lagring, utan författarens tillåtelse.

Denna e-bok medför enbart rätt till din personliga läsning. E-boken får inte säljas vidare eller ges bort till andra. Om du önskar dela med dig av boken, vänligen köp ytterligare en kopia avsedd för mottagaren. Om du läser denna bok utan att själv ha köpt den, eller om den inte var köpt enbart för dig, vänligen återlämna den och köp ditt eget exemplar. Tack för att du respekterar författarens hårda arbete med boken!

Boken är ett skönlitterärt verk av fiktion. Namn, karaktärer, företag, organisationer, platser, tillställningar och händelser är produkter av författarens fantasi eller använda med skönlitterära ändamål. Eventuella likheter med verkliga personer, levande eller döda, är fullkomligt slumpartade.

Upphovsrätt för omslagsbilden tillhör Bilibin Maksym och brukas enligt licens från Shutterstock.com.

INNEHÅLL

[Kapitel ett](#)
[Kapitel två](#)
[Kapitel tre](#)
[Kapitel fyra](#)
[Kapitel fem](#)
[Kapitel sex](#)
[Kapitel sju](#)
[Kapitel åtta](#)
[Kapitel nio](#)
[Kapitel tio](#)
[Kapitel elva](#)
[Kapitel tolv](#)
[Kapitel tretton](#)
[Kapitel fjorton](#)
[Kapitel femton](#)
[Kapitel sexton](#)
[Kapitel sjutton](#)
[Kapitel arton](#)
[Kapitel nitton](#)
[Kapitel tjugo](#)
[Kapitel tjugoett](#)
[Kapitel tjugotvå](#)

"Är det en dolk, som här jag ser framför mig.
Med fästet mot min hand? Nå, får jag fatt dig?
– Jag har dig ej, och ser dig dock ännu."

William Shakespeare
Macbeth
övers. Hagberg

Kapitel ett

Kung MacGil raglade in i sin kammare. Rummet snurrade och huvudet bultade efter kvällens festligheter – och efter alltför mycket drickande. En okänd kvinna klamrade sig fast vid hans sida, med en arm om hans midja och kjorteln halvöppen, fnittrande på väg med honom mot sängen. Två tjänare stängde dörren bakom honom och avlägsnade sig diskret.

MacGil hade ingen aning om var hans drottning befann sig, och för tillfället var det inget han brydde sig om. Det var sällan de delade säng nuförtiden – oftast drog hon sig tillbaka till sin egen kammare, och särskilt vid festligheter, när måltiderna drog ut på tiden. Hon var väl medveten om sin makes små nöjen, men tycktes inte bry sig om dem. Han var trots allt kung, och MacGil hade alltid styrt med vanan av att ha vissa rättigheter.

Men när MacGil nu siktade in sig på sängen snurrade rummet för våldsamt, och plötsligt skakade han av sig kvinnan. Han hade inte längre lust.

”Försvinn!”, befalldes han och tryckte bort henne.

Kvinnan stod där, chockad och sårad, och tjänarna återvände och tog tag om varsin arm och ledde ut henne. Hon protesterade, men ropen dämpades när de åter stängde dörren efter henne.

MacGil satt på sängkanten och vilade huvudet i händerna i ett försök att få stopp på huvudvärken. Det var ovanligt att han fick huvudvärk redan så tidigt på kvällen, innan drickat hunnit ebba ut. Men ikväll var det annorlunda. Allt hade ändrats så snabbt. Festen hade förlöpt alldeles utmärkt och han hade slagit sig ned med fin stek och starkt vin när den

där pojken, Thor, känt sig tvungen att dyka upp och förstöra alltsammans. Först hade han stört, med den där löjlga drömmen. Men sedan hade han haft fräckheten att slå bågaren ur händerna på honom.

Och så hade den där hunden dykt upp och lapat i sig, och sjunkit ihop död inför ögonen på alla. MacGil hade varit skakad sedan dess. Insikten hade slagit som en hammare: någon hade försökt förgifta honom. Försökt mörda honom. Han kunde knappt ta det till sig. Någon hade tagit sig förbi hans vakter och förbi munskänkarna, som provade hans mat och vin. Han hade varit ett hårsmån från döden, och det skakade honom fortfarande.

Han kom ihåg att Thor burits iväg till fängelsehållorna och frågade sig om den ordern verkligen varit den rätta. Å ena sidan var det klart att pojken omöjligen kunde ha vetat att bågaren förgiftats om det inte var han som blandat i giftet, eller åtminstone på något sätt varit inblandad. Men å andra sidan visste han att Thor hade märkliga gåvor – alltför märkliga – och att han kanske hade talat sanning: kanske hade han verkligen fått en vision av händelsen i drömmen. Kanske hade Thor i själva verket räddat hans liv. Då hade han sänt den ende som var verkligt lojal i fängelsehållan.

MacGils huvud bultade vid tanken, som han satt där och gned sin alltför fårade panna och försökte få rätsida på saken. Men han hade druckit för mycket den kvällen. Det låg en tät dimma i sinnet, tankarna virvlade och han kunde inte se botten på problemet. Och det var för varmt där inne – en kvalmig sommarkväll, med kroppen överhettad av timmars frosseri i mat och dryck – och han svettades ymnigt.

Han sträckte på sig och lossade manteln, sedan ytterskjortan och stod därefter i bara underskjortan. Han torkade svetten ur pannan och skägget, lutade sig bakåt och drog av de väldiga, tunga stövlarna en i taget och sträckte på tårna i vinddraget. Han satt och andades tungt och försökte återfå sitt lugn. Magen hade växt under dagen och var tung. Han sparkade upp benen och lade sig ned,

med huvudet vilande på kudden. Han suckade och såg upp, förbi sängens höga gavlar och upp i taket, och önskade att rummet skulle sluta snurra.

Vem vill se mig död, frågade han sig ännu en gång. Han hade älskat Thor som sin egen son och anade att det inte kunde vara han. Han frågade sig vem det annars kunde vara, och vad som kunde vara motivet – och ännu viktigare, om de skulle försöka igen? Var han i säkerhet? Hade Argon haft rätt i sina förutsägelser?

MacGil kände ögonen bli tunga och anade att svaren på alla frågor fanns precis i utkanten av hans medvetande. Om han bara varit lite klarare i sinnet hade det kanske gått att reda ut. Men han fick lov att vänta till gryningen med att sammankalla sina rådgivare och dra igång en utredning. Frågan han ställde sig var inte vem som ville se honom död – utan vem som *inte* ville det. Hovet var fullt av människor som hyste begär till tronen. Äregiriga generaler, intrigerande rådmän, makthungriga adels- och herremän, spioner, gamla rivaler och lönnmördare sända av McClouds – kanske till och med ända från Vildlanden. Men kanske från närmare håll ändå.

MacGils ögon fladdrade till och han började falla i sömn. Men något fångade hans uppmärksamhet och höll ögonen öppna. Han anade något som rörde sig, tittade dit och såg att tjänarna saknades. Han blinkade, förvirrad. Tjänarna lämnade aldrig hans sida. Han kunde inte ens minnas när han senast varit helt själv i det här rummet, och inte heller att han beordrat dem att lämna honom nu. Och ännu märkligare: dörren stod öppen.

I samma ögonblick hörde MacGil ljud från andra sidan rummet, och vände sig om och såg. Där, tryckt mot väggen, på väg ut ur skuggorna och in i fackelskenet, rörde sig en smal man klädd i svart kappa, med huva neddragen över ansiktet. MacGil blinkade med ögonen, osäker på om det bara var en synvilla. Och först var han säker på att det bara var skuggor, en flämtande fackla som lurade ögonen.

Men ett ögonblick senare hade figuren närmat sig med flera snabba steg mot sängen. MacGil försökte se klart i dunklet, se vem det var. Instinktivt började han resa sig upp, och som den gamle krigare han var förde han handen till höften för svärdet, eller åtminstone efter en dolk. Men han hade klätt av sig och var utan vapen. Han satt obeväpnad i sin säng.

Figuren rörde sig snabbare nu, som en orm som närmade sig i natten, och MacGil fick en skymt av ansiktet. Rummet snurrade fortfarande, och i sitt druckna tillstånd kunde han inte riktigt begripa det. Men för ett ögonblick kunde han ha svurit på att det ansiktet hörde till hans son.

Gareth?

MacGils hjärta rusade i plötslig panik. Vad gjorde han här, utan att först ha meddelat, och så sent på natten?

"Min son?", ropade han.

MacGil såg mord i de där ögonen, och det var allt han behövde se – han började kasta sig ur sängen.

Men figuren var för snabb. Han hoppade fram, och innan MacGil ens lyft handen till skydd syntes glansen av metall i fackelskenet, och snabbt, alltför snabbt, sköt en klinga genom luften – och rätt in i hans hjärta.

MacGil skrek, ett dovt, mörkt rop av smärta, och överraskades av ljudet av sin egen röst. Det var ett skri som hämtat från slagfälten, ett som han hört allt för många gånger. Det var så en dödligt sårad krigare ropade.

MacGil kände kall metall tränga in mellan revbenen, pressas genom musklerna, blandas med hans blod, och så ännu djupare, med en smärta värre än något han känt – och blodet tycktes aldrig stanna. Han flämtade våldsamt, och kände hett, salt blod fylla munnen, och andhämtningen bli tung. Han tvingade sig att titta upp för att se ansiktet bakom huvan. Han blev förvånad: han hade haft fel. Det var inte hans sons ansikte. Det var någon annan. Någon han kände igen. Han mindes inte vem, men det var någon som stod honom nära. Någon som påminde om hans son.

Hans hjärna protesterade våldsamt i förvirringen när han försökte sätta ett namn på ansiktet.

Figuren stod över honom med kniven i handen, men MacGil lyckades på något sätt lyfta en hand och stöta den mot mannens axel i ett försök att hindra honom. Han kände något av sin gamla kraft som krigare i armen, styrkan av alla förfäder, och av den del i djupet av hans inre som gjorde honom till kung, och som nu vägrade ge upp. Med en kraftig stöt lyckades han trycka undan lönnmördaren.

Mannen var ännu tunnare och vekare än MacGil föreställt sig, och stapplade bakåt med ett rop genom rummet. MacGil lyckades resa sig, och drog med en oerhörd kraftansträngning kniven ur bröstet. Han kastade klingan genom rummet och den föll klingande i stengolvet och gled tills den kraschade i väggen.

Mannens huva hade fallit bak på axlarna. Han kom på fötter och stirrade tillbaka, med ögonen vidöppna av skräck när han såg MacGil komma mot honom. Mannen vände och sprang genom rummet och stannade bara för att slita med sig dolken i flykten.

MacGil försökte ta upp jakten, men mannen var för snabb, och plötslig sköt smärtan upp genom bröstet. Han kände hur han började vekna.

MacGil stod där, ensam i rummet, blickade ned och såg blodet strömma ur bröstet och över hans öppna händer. Han sjönk ned på knä.

Han kände kroppen bli kall och lutade sig bakåt för att ropa.

"Vakter", hördes en svag röst.

Han drog djupt efter andan i den oerhörda smärtan och lyckades få kontroll över sin djupa röst – rösten av den som en gång var kung.

"VAKTER!", ropade han.

Han hörde fotsteg långsamt närma sig i en avlägsen korridor. Han hörde en avlägsen dörr öppnas och kände att

någon steg närmare. Men rummet snurrade igen, och denna gång var det inte av vinet.

Det sista han såg var golvets kalla sten närma sig ansiktet.

Kapitel två

Thor grep tag i järnportklappen på den väldiga dörren framför sig och drog av alla krafter. Den öppnades långsamt och knarrande och ledde in i kungens kammare. Han tog ett steg fram och kände håren resa sig på armarna när han klev över tröskeln. Han kände ett stort mörker härinne, hängande som en dimma i luften.

Thor tog fler steg in i kammaren. Han hörde väggens facklor knastra och gick fram mot kroppen som låg i en hög på golvet. Han anade redan att det var kungen, att han blivit mördad – att han själv, Thor, kommit försent. Han kunde inte annat än undra var alla vakter höll till, varför ingen var här för att rädda honom.

Thor blev svag i knäna de sista stegen fram emot kroppen. Han knäföll på stengolvet, grep om en axel som redan blivit kall och vältrade kungen på rygg.

Där låg MacGil, hans förre kung, med vidöppna ögon, död...

Thor blickade upp och såg plötsligt kungens betjänt stå över dem. Han höll en stor juvelbesatt bägare, den som Thor kände igen från festen, av guld och klädd med rader av rubin och safir. Samtidigt som han stirrade på Thor hällde tjänaren vinet från bägaren över kungens bröst. Det skvätte upp över Thors ansikte.

Thor hörde ett skri och vände sig och såg sin falk, Estopheles, sitta på kungens skuldra och slicka upp vinet från kinden.

Thor hörde ett ljud och vände sig och såg Argon stå över honom och blicka ned med en sträng blick. I ena handen höll han den glänsande kungakronan. I den andra höll han sin stav.

Argon klev fram och tryckte bestämt kronan på Thors huvud. Thor kunde känna den, tyngden som vilade och passade precis, och metallen som slöt tätt kring hans tinningar. Han såg förundrad upp på Argon.

"Nu är du kung", förkunnade Argon.

Thor blinkade till, och när han öppnade ögonen stod alla Legionens medlemmar framför honom, och Silvergardet – hundratals män och pojkar som trängdes i kammaren och vände sig mot honom. Som en man föll de på knä och bugade sig för honom, med ansiktena långt ned mot golvet.

"Vår kung", hördes en kör av röster.

Thor vaknade med ett ryck. Han satte sig upp med flämtande andhämtning och såg sig vilt omkring. Det var mörkt härinne, och fuktigt, och han insåg att han satt på ett stengolv med ryggen mot väggen. Han kisade i mörkret, såg konturerna av ett avlägset järngaller och bortom det en facklas fladdrande låga. Och så kom minnet tillbaka: fängelsehålan. De hade släpat honom hit ned, efter festen.

Han mindes att vakten slagit honom i ansiktet och insåg att han varit medvetslös, men visste inte hur länge. Han satte sig upp och andades snabbare och försökte skaka av sig den obehagliga drömmen. Det hade känts så verkligt, och han bad att det inte var sant – att kungen inte var död. Bilden av den döde kungen hade etsat sig fast i sinnet. Hade han verkligen sett något? Eller var alltsammans bara inbillning?

Thor kände någon sparka honom på fotsulan och tittade upp och såg en figur torna upp sig över honom.

"Hög tid att vakna nu", hördes en röst. "Jag har väntat i timmar."

I det svaga ljuset urskilde Thor en tonårspojkes ansikte, någon ungefär i hans egen ålder. Han var kort, smal och med insjunkna kinder och koppärr i ansiktet – men ändå såg det ut att finnas både intelligens och vänlighet i de gröna ögonen.

"Jag heter Merek", sa han. "Din cellkamrat. Vad har du åkt in för?"

Thor satte sig upprätt och försökte samla tankarna. Han lutade sig mot väggen, drog händerna genom håret och försökte minnas, få någon ordning på det.

"De säger att du försökte döda kungen", fortsatte Merek.

"Det var just vad han gjorde, och om han någonsin kommer ut på den här sidan gallret igen så ska vi slita honom i stycken", snäste en röst.

Det utbröt en kakafoni av klonkande tennmuggar som slogs mot järngaller, och Thor tittade upp och såg att hela korridoren kantades av celler där fångar med groteska utseenden tryckte sina ansikten mot gallren och grinade mot honom i det fladdrande fackelskenet. De flesta var orakade och saknade tänder, och vissa såg ut att ha varit där nere i årtal. Det var en ohygglig syn och Thor tvingade sig att se bort. Var han verkligen här nere? Skulle han bli fast här för evigt, fångad med dessa människor?

"Bry dig inte om dem", sa Merek. "Det är bara du och jag i den här cellen. Hit kommer de inte. Och jag bryr mig inte ett skit om du förgiftat kungen. Det skulle jag gärna göra själv."

"Jag förgiftade inte kungen", sa Thor irriterat. "Jag har inte förgiftat någon. Jag försökte rädda honom. Allt jag gjorde var att slå bägaren ur hans händer."

"Och hur kunde du veta att bägaren förgiftats?", skrek en röst från någon som tjuvlyssnat längre ned i korridoren.

"Magi förmodar jag?"

En kör av hånskratt svarade från andra celler längs korridoren.

"Han är tankeläsare!", skrek någon annan med hånfull ton.

De andra skrattade.

"Nej, bara en tursam gissning!", brölade ytterligare en, till allas förtjusning.

Thor stirrade ilsket, harmsen över anklagelserna och med god lust att sätta alla på plats. Men han visste att det var slöseri med tid. Och dessutom hade han inget behov av att försvara sig inför dessa brottslingar.

Merek såg på honom med en blick som inte var lika skeptisk som de övrigas. Han såg ut att tänka på saken.

"Jag tror dig", sa han tyst.

"Gör du?", frågade Thor.

Merek ryckte på axlarna.

"När all kommer omkring, om du nu fått för dig att förgifta kungen, skulle du verkligen vara så dum att du talade om det för honom?"

Merek vände sig om och gick några steg och satte sig på sin sida av cellen, med ryggen lutad mot väggen och ansiktet mot Thor.

Nu var det Thors tur att vara nyfiken.

"Varför är *du* här?", frågade han.

"Jag är en tjuv", svarade Merek, med viss stolthet i rösten.

Thor häpnade. Han hade aldrig träffat någon tjuv, ingen *riktig* tjuv. Själv hade han aldrig kommit på tanken att stjäla och alltid förundrats över att vissa människor faktiskt gjorde det.

"Men varför det?", frågade Thor.

Merek ryckte på axlarna.

"Min familj har ingen mat. De måste ju äta. Jag har inte gått skola och har inga andra färdigheter. Att stjäla är vad jag kan. Inget stort. För det mesta bara mat. Vad som behövs för att de skall klara sig helt enkelt. Jag har kommit undan med det i årtal. Men så åkte jag dit. Det här är tredje gången fast förresten. Tredje gången, det är den värsta."

"Varför det?", undrade Thor.

Merek blev tyst och skakade sedan långsamt på huvudet. Thor såg hur hans ögon tårades.